

Siegmeth Károly élete és munkálkodása.

(1845 szept. 11. — 1912 ápril. 21.)

(Arcképpel.)

Irta : HORUSITZKY HENRIK.¹⁾

Az 1910. évben megalakult Barlangkutató Bizottság most tartja első kegyeletos ülését, amelyen szeretett első elnökének elhúnytáról megemlékezni szomorú kötelességünk.

SIEGMETH KÁROLY lovag, aki a Barlangkutató Bizottság magját elültette, s a kikelt kis csemetét fáradhatatlan szorgalmával, szeretettel, teljes szívvel és lélekkel ápolta és gondozta, s néhány év alatt oly erőteljessé nevelte fel, hogy a kis csemete maholnap terebélyes fává nő ; az a férfiú, aki az apostolok lelkének hevével ismertette, magyarázta a természet szépségeit, s méltatta a magyar haza kulturájának szempontjából annak fontosságát, aki gyűjtötte a csemete barátait, s azokat megbecsülésre, összetartásra tanította, az a férfiú kénytelen volt a sors kegyetlen szépsyének engedni, elszakadni mindentől, ami neki és mindnyájunknak e földön kedves, s búcsút mondani kis csemetéjének is.

Úttörő volt ő e téren, aki az eszméért csak lelkesedni tudott, időt s fáradságot nem kimélve, vállalta önzetlenül a feladatot, s dolgozott azért, hogy az utána következő generáció már megművelt talajt találjon a további munkára.

A turistaság terén s ezzel kapcsolatosan Magyarország idegenforgalmának emelése érdekében is halhatatlan érdemei vannak. Imádta a természetet, s lelkesedni tudott a természeti szépségekért. A máramarosi hegységről, a Beszkidekről, s különösen az abaujterna-gömöri barlangvidékről mindenkor nagy szeretettel beszélt, mint régi jó ismerőseiről, mintha csak ott ringott volna bölcsője. Pedig nem is volt a magyar hazának szülőtte.

SIEGMETH KÁROLY azon férfiak közé tartozott, akikről ILOSVAY LAJOS azt mondja : „Vannak sokan, akiket végzetük országunkba sodor, rövid

¹⁾ Előadta a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Bizottságának 1913. évi január hó 25-én tartott évváró gyűlésén.

időn meghonosodnak, véglegesen szakítanak származásuk hagyományai-
val, fenntartás nélkül magyarokká válnak és tántoríthatatlan hivei lesznek
a magyarság ügyének és kulturájának.“ Egészen ráillik ez SIEGMETH KÁROLY
barátunkra is. Csak felnőtt korában kezdett magyarul tanulni, amikor
hazánkba költözött, még sajnos, az idegen nyelvek nagyon is uralták
Magyarországot. Ő mégis, bármily nehezen, mindig csak magyarul be-
szélt mindazokkal, akik magyarul tudtak. Hivatalában, mint főnök, csak
magyar jelentést fogadott el. Igazi magyar ember lett.

Nagy fájdalommal és bánattal tölti el szívünket a megválás. Kegye-
letes szívvel idézzük fel emlékét a helyen is volt elnökünknek. Meg-
nyugtató és vigasztaló szolgáljon nekünk az a tudat, hogy SIEGMETH
életében mint hazafi, mint családfő, mint kiváló munkás, természetszerűen
és jó ember mindenkor hiven megfelelt hivatásának és hogy magyar
hazájának, családjának és az emberiségnek élt igazán.

SIEGMETH KÁROLY Znaïmban (Morvaország) született 1845 szept.
hó 11-én. Testvérei mind kint maradtak, csak ő egyedül került Magyar-
országba. Mérnöki tanulmányait Bécsben, továbbá a zürichi és müncheni
műegyetemeken végezte. 1866/67-ben a Siegl-féle bécsujhelyi gépgyárban
mint gyakornok, 1868/69 évben Münchenben, mint műegyetemi segédtanár
működött. Az 1869. év tavaszán búcsút mondván a tanárkodásnak, Magyar-
országba jött, IVÁNKA IMRE, az Északkeleti Vasut akkori elnökének meg-
hívására. Először Miskolcra mint vasuti mérnök működött és már két
év múlva, az 1871. év október hónapjában Sátoraljaujhelyen vonatmoz-
gósítási főnöki állást vállalt. Amint Magyarországra költözött, abban az
évben meg is nősült. Feleségül vette NEUREUTHER JENŐ bajor kir. udv.
főépítész leányát TERÉZ-t, akivel Münchenben ismerkedett meg.

Sátoraljaujhelyen töltötte életének nagyrészét. Itt vetett lángot szívé-
ben Hazánk csodálatos vonzó ereje, itt fokozódott napról-napra a termé-
szet szépségei iránti szeretete. A Kárpátok öve, továbbá a Vihorlát-Gutin
hegyvidék, az abaujtorna-gömöri vidék, majd az aggteleki Baradlabarlang
voltak elejétől kezdve a legkedvesebb kiránduló helyei. Napokat tudott
ott tölteni és a csodás tájakban gyönyörködni. 1878. évben kezdett iro-
dalmilag is működni.

Az 1880. évben irt „*Uti vázlatok a Munkácsi Beskidekből*“ című
dolgozata volt az első nagyobb irodalmi munkája, amellyel azonnal meg-
szerezte magának a hírnevet. Ugyanakkor jelent meg a „*Bécsből, Oderberg
és Budapestről a Magas-Tátrába és az abaujtorna-gömöri barlangvidékbe*“
című útleírása magyar, német, angol és francia nyelven. Mintegy 20
évig élt Sátoraljaujhelyen, ahol számos kirándulást is tervezett és vetített
képes fölolvassága révén egyik legnépszerűbb férfivá lett. Itt születtek
gyermekai. Itt élt ő boldogan családjával.

Magyarországon, az akkori időben még gyermekkorát elő turistaság terén úttörőnek mondható; fáradságot nem ismerő buzgalommal igyekezett a természet szépségei iránti szeretetet mindnyájokban meggyökereíteni. De őt magát is Hazánk hullámos dombvidékei, kimagasló vulkánhegyek és a barlangok üregei annyira magukhoz vonzották, hogy innen elszakadni már nem tudván, a szíve sugallata szerint cselekedett, amikor az 1882. évben honosította magát, s halála napjáig, mint igaz magyar ember, csak a magyar hazának élt. A turistaság érdekeinek és különösen ezen a révén az idegenforgalom terén kifejtett működésének elismeréséül az 1883. évben Ő Felsége a Ferencz József-rend lovagkeresztjével tüntette ki.

Az 1890. évben Debreczenbe helyeztetett át, ahol először mint vontatási- és műhelyosztályi főnök működött, 1895. évben főfelügyelő s nem sokára üzletvezető helyettes lett. Debreczenben 1905-ig tartózkodott. Szíve természetesen innen is mindenkor a természetbe vonzotta. Sokat barangolt és útközben mindig fotografált. Spelaeológián kívül a geologia is érdekelte. A felvidékről körülbelül 300 darabból álló petrographiai gyűjteményt állított össze, amelyet 1903-ban a debreczeni kegyesrendi főgimnáziumnak ajándékozott.

Ebben az időszakban az aggteleki Baradlabarlang új bejáratának az áttörésénél is nagy érdemeket szerzett. Ezt 1906 július hó 22-én a barlang új bejáratánál elhelyezett emléktábla örökíti meg:

„A barlang új bejárata 1890 márcz. hó 15-én készült el. Az áttörést tervezte s a szükséges anyagi eszközöket megszerezte SIEGMETH KÁROLY ügyv. alelnök. A barlang felmérője és az áttörési munkálatok vezetője MÜNNICH KÁLMÁN bányagazgató volt. Az új bejárat megnyitásának emlékét, a vezető és lelkesítő vezérférfiak elévülhetetlen érdemeit e táblán a Magy. Kárp. Egyes. Kel. Kárp. Osztálya 1906. évben örökítette meg.“

A Kárp. Egyes. Kel. Kárp. Osztályának több mint 30 évig volt ügyvivő alelnöke, ahol mint felejthetetlen munkatársuknak emlékét mindenkorra nagy kegyelettel őrzik.

Az 1905. év május hó elején MÁV. igazgató-helyettesé nevezték ki és a budapesti központba helyezték át. Az 1906 évben. 37 évi szolgálat után Budapesten nyugalomba vonult. Rákövetkező évben nagy csapás érte őt, amidőn az 1907. év okt. hó 5-én szeretett feleségét elvesztette.

Mint özvegy a nyugalomba vonulása után sem tudott pihenni; mint munkaszerető férfi tovább dolgozott és bámulatos szívóssággal működött minden egyesületnél, melynek csak tagja volt. A legtöbb idejét természetesen a Kárp. Egyesületnek szentelte, amelynek, mint említettem, ügyv. alelnöke volt. Sokat dolgozott a Turista Egyletnek és az Aradi Turista

Egyesületnek, amelyek őt tiszteleti taggá választották. Az Orv. és Természetvizsgálók Vándorgyűlései központi választmányának, a Földtani, a Természettudományi, a Földrajzi társaságoknak, az osztrák mérnökök és építészek egyesületének rendes, a párisi Société de speleologie-nek pedig levelező tagja volt. Sokat irt az „Idegenforgalom“ című közlönybe, a Magy. Kárp. Egyes. évkönyvébe, a Zipser Bote-ba, Karpathen Post-ba, valamint a Mitteilungen der Sektion für Höhlenkunde des öst. Touristen-Club c. tolyóiratba és a Spelunka, Société de Speleologie-be.

1900 óta nemcsak itthon Hazánban, de külföldön is számos fölolvastatást tartott vetített képek bemutatása mellett. Tíz vetített képes csoportot állított össze, amelyeknek szebbnél szebb képei a természet iránti nagy érzékét bizonyítják. Ezeket a vetített képes fölolvastatásokat legutóbb a Felsőmagyarországi Idegenforgalmi Szövetség vette át, hogy Hazánk idegenforgalma érdekében továbbra is szolgáljanak. A nevezett szövetség fiát, SIEGMETH LAJOS dr. urat bízta meg a fölolvastatások további tartásával. Nagy gondot fordított a könyvtára fejlesztésére is, amely közel 2500 kötetből áll. A könyvtárt jelenleg a muzeumok és könyvtárak országos tanácsa vásárolta meg és egyelőre Pozsony város könyvtárába helyezte el, ahonnan a Pozsonyban felépítendő új egyetemre fog kerülni.

A 80-as évek óta barlangjaink irodalmi adatainak az összefoglalása is legkedvesebb témáinak egyike vala. Hogy mily bámulatos szorgalmat fejtett ki e téren, látjuk abból a nagy irodalmi halmazból, amelyet ő a legkülönbözőbb helyeken összegyűjtött. Legelőször is a Hazánkban ismeretes barlangok jegyzékét állította össze, s mindegyikhez a lehetőséghez képest teljes irodalmat adta.

Ismeretes lévén SIEGMETH-nek a barlangtan terén kifejtett nagy munkássága, valamint a barlangtan iránt állandó nagy érdeklődése és kiváló szaktudása, a Magyarhoni Földtani Társulat, amikor kebelében a Barlangkutató Bizottságot megalakította, annak elnöki állásának betöltésére SIEGMETH KÁROLY-t ajánlotta. A bizottság örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy e fontos tisztségre ily méltó férfit megnyerni sikerült és SIEGMETH KÁROLY-t a Bizottság első elnökévé egyhangulag megválasztotta.

Minden kezdet nehézségekkel jár, s így a fiatal Bizottságnak az útja is bizony kezdetben nagyon göröngyös volt. Hogy azt fokozatosan egyengetni sikerült, hogy a fiatal testület fejlődhessen, az csakis első elnökünknek: SIEGMETH KÁROLY-nak az érdeme, akinek e téren kifejtett működését pusztán szóval méltatni nem is lehet. Az ő elnöklése alatt a kis Bizottság rohamos léptekkel haladt előre.

SIEGMETH KÁROLY mint elnök nemcsak az elnöki teendőknél felelt meg hűségesen és lelkiismeretesen, de irodalmilag is folytatta az ügyet

előbbre vinni. A Magyar Orv. és Természetvizsgálók 1910. évben Miskolczon tartott XXXV. vándorgyűlése alkalmából újból ismertette az aggteleki Baradlabarlangot. A külföldiek felszólítására pedig „*Die Hohe Tátra im Sommer und im Winter*“ című vezetőt állította össze. Kéziratban van még: „*A gömör-szepesi barlangvidék ismertetése*“ és több kisebb dolgozata, amelyeket ő a hazai barlangok nagy katalogusának bevezető részébe szánt, de annak megjelenését már nem élhette meg.

SIEGMETH KÁROLY majdnem halála napjáig a Bizottság buzgó elnöke volt. Halála előtt csak az utolsó hónapokban kezdett szívére panaszkodni. Érezvén, hogy élete pályája a végéhez közeledik, hogy gyermekeinek biztos otthont alapítson, Munkácson szép villát vásárolt. Ide vonult vissza gyermekei és unokái körébe. Vonzották őt oda valószínűleg a Beszkidek és a Vihorlát-Gutin ormai, gondolván arra, ha majd egyszer életét bevégzi, pihenjen azon bércek aljában, amelyek neki életében mindenkor oly nagy örömet és gyönyörűséget szereztek. Ott is maradt örökre a Latorcza folyó balpartján a trachithegység tövében. Az 1912. év április hó 11-én költözött át Munkácsra saját új villájába. Alig hogy új otthonát rendbe hozta, az 1912. év április hó 21-én reggel kedves övéi körében, szívszélhűdés következtében, váratlanul jobblétre szenderült. Temetése Munkácson április hó 23-án volt.

A végtisztességén megjelentek: a megye képviselőjében dr. GULÁCSY ÁRPÁD alispán, Munkács város részéről ludányi BAY GÁBOR polgármester, a Kárpátgyesület nevében dr. EÖTTEVÉNYI NAGY OLIVÉR kir. jog- és gazd. akad. tanár, a Magy. Orsz. Kárp. Egyes. Kel. Osztályának jelenlegi elnöke és a Földtani Társulat- és Barlangkutató Bizottság-tól HORUSITZKY HENRIK főgeologus. A MAV. részéről jelen voltak: BURGER Izsó máv. felügyelő, BÁNFALVI EDE főellenőr, dr. NUSZER LAJOS főorvos és mások. Részvét távratot küldtek: gr. MAJLÁTH JÓZSEF, gr. TELEKY SÁNDOR, számos egyesület és az elhunyt jó barátai. A máv. altisztikör dalárdájának gyászénekei mellett helyezték el az elhunytat a munkácsi róm. kath. sírkertben. A koporsót Földtani Társulatunk és a Barlangkutató Bizottságnak koszorúja is borította.

Amidőn ezzel szomorú kötelességemet teljesítve, SIEGMETH KÁROLY életpályáját a rendelkezésemre szolgáló adatok alapján, lefesteni iparkodtam, — mindnyájunk nevében az utolsó búcsút mondom SIEGMETH KÁROLY-nak, felejthetetlen munkatársunknak, hervadhatatlan érdemű volt elnökünknek és legjobb barátunknak. Áldás és szeretet kísérelje emlékedet, Isten Veled!

Siegmeth Károly munkái.

1878. Egy kirándulás az Ungh-megyei Kárpátokba. — Ein Ausflug in die Karpathen des Ungher Komitates. (A M. K. É.¹⁾ V. évf.)
 — Kirándulás Máramaros-megyébe. — Eine Exkursion in die Máramaros. (A M. K. É. V. évf.)
1879. Sárosmegyei kirándulásom. — Eine Tour durch das Sároser Komitat. (A M. K. É. VI. évf.)
1880. Úti vázlatok a Munkácsi-Beszkidékből. — Reiseskizzen aus den Munkácsi Beskiden. (A M. K. É. VII. évf.)
 — Bericht über die in der Zeit vom 21—28 Sept. 1880 unternommene Reise behufs Durchforschung des Gömör-Tornaer Höhlengebietes. (Zipser Bote No. 43, 44.)
 — Das Sajóthal und die Aggteleker Tropfsteinhöhle. (Karpathen Post No. 4, 5.)
 — Bécsből, Oderberg és Budapestről a Magas-Tátrába és az abauj-torna-gömöri barlangvidékbe. (Megjelent német, francia és angol nyelven is.)
1881. Ausflug des ung. Schriftsteller und Künstlervereins. (Zipser Bote No. 29.)
 — Der Szvinszky Kámen. (Karpathen Post No. 50.)
 — Máramarosi útvázlatok — Reiseskizzen aus der Máramaros. I. (A M. K. É. VIII. évf.)
1882. Máramarosi útvázlatok — Reiseskizzen aus der Máramaros. II. (A M. K. É. IX. évf.)
1884. Máramarosi útvázlatok III. (A M. K. É. XI. évf.)
1885. Máramarosi útvázlatok IV. — Reiseskizzen aus der Máramaros IV. (A M. K. É. XII. évf.)
1886. A Hegyaljáról a Vihorlát-hegységbe. — Aus der Hegyalja ins Vihorlátgebirge. (A M. K. É. XIII. évf.)
 — Kurzgefaßter Führer für Kassa, das Abauj-Torna-Gömörer Höhlengebiet und die ungarischen Ostkarpathen. Kassa, 1886.
 — Die Arbeiten in der Aggteleker Höhle. (Mitt. d. Sect. f. Höhlenkunde des öster. Turisten Club Bd. II.)
1887. Az abauj-torna-gömöri barlangvidék I. — Das Abauj-Torna-Gömörer Höhlengebiet I. (A M. K. É. XIV. évf.)
1888. Kirándulás a Polonina-Runára. — Auf die Polonina Runa. (A M. K. É. XV. évf.)
1889. Die Aggteleker Höhle und deren Durchbruch. (Mitt. d. Sect. f. Höhlenkunde des öster. Turisten Club. Bd. I.)
1890. A Keleti Kárpátokból a Magas-Tátrába. — Aus den Ostkarpathen in die Hohe Tatra. (A M. K. É. XVII. évf.)
 — Az aggteleki cseppkőbarlang — Die Aggteleker Tropfsteinhöhle. Eperjes, 1890.
 — Az aggteleki barlang. (Turisták Lapja II. köt.)
 — Der Durchbruch der Aggteleker Höhle. (Mitt. d. Sect. f. Höhlenkunde des öster. Turisten Club. Bd. II.)

¹⁾ A M. K. É. = A Magyarországi Kárpátgyűjtés Évkönyve.

1891. Az abauj-torna-gömöri barlangvidék. II. — Das Abauj-Torna-Gömörer Höhlengebiet II. (A M. K. É. XVIII. évf.)
— Grotte d'Aggtelek. (Etats du Danube et de Balkans, Deuxième Partie, Tome I. Collection des Guides Joanne.)
1893. Aggteleker Höhle. (Mitt. d. Sect. f. Höhlenkunde des öster. Turisten Club Bd. V.)
1895. Trencsén-Teplicz és környéke. (A M. K. É. XXII. évf.)
1897. Helyrajzi vázlatok a Vág vidékéről. — Topographische Skizzen aus dem Gebiete der Vág. (A M. K. É. XXIV. évf.)
— Die Aggteleker Höhle. (Schlesische Volkszeitung, Breslau, No. 265, 267.)
1898. Die Spuren des Höhlenbären in Ungarn — Notes sur les Cavernes de Hongrie. (Mem. de la Société de Speleologie, Tom. III.)
1900. Utazások az erdélyi Érczhegységben és a Bihar-Kodru hegységben. — Wanderungen im siebenbürgischen Erzgebirge und im Bihar-Kodru Gebirge. (A M. K. É. XXVII.)
1901. Az aggteleki barlang és a Szádellői völgy. (A Magy. Orv. és Term. Munkálatai, XXXI. köt.)
1902. Képek a Felső-Tisza vidékéről. (Turisták Lapja, XIII. évf.)
1905. A Rozsály-Guttin hegyvidék. (Turisták Lapja, XVII. évf.)
1906. Barangolás a Liptói Kárpátokban. — Streifzüge in den Liptóer Karpathen. (A M. K. É. XXXIII. évf.)
1908. Képek a Vág vidékéről (Turisták Lapja, XXIII. évf.)
1909. La Grotte de Glace de Szilice. (Spelunca, Société de Speleologie, Tom. VII.)
1910. A gömör-szepesi barlangvidék (Kéziratban).
— Az Aggteleki barlang. Kassa, 1910.
1911. Die Hohe Tatra im Sommer und im Winter (Illustrierter Führer) Leipzig, 1911. Megjelent Woerl-féle Reisebücher kiadásában.
— Bevezető Közlemények a Barlangkatalogushoz. — Einleitende Mitteilungen zum Höhlenkatalog. (Kéziratban.)

Budapest, 1913 február 18.

Karl Siegmeth, sein Leben und Wirken.

(11. September 1845 — 21. April 1912.)

Mit Porträt im ungarischen Text.

Von: HEINRICH HORUSITZKY.

In KARL SIEGMETH verschied ein begeisterter Apostel der Schönheiten der Natur. Als erster Präsident der Höhlenforschungskommission widmete er sich mit rastlosem Fleiß, voller Liebe und Hingebung den Angelegenheiten des zarten Sprößlings, dessen volle Entfaltung und Erstarkung er nicht mehr erleben sollte.

Ein Bahnbrecher auf dem Gebiete der ungarischen Höhlenforschung, arbeitete er rastlos mit unendlicher Begeisterung, damit folgende Generationen geebnete Wege vorfinden mögen.

Auch um die Turistik und um die Hebung des Fremdenverkehrs in Ungarn hat er sich unvergängliche Verdienste erworben. Er vergötterte die Natur und wußte sich für die Schönheiten derselben zu begeistern. Über das Gebirge von Mármaros, über die Beszkiden, besonders aber über das Höhlengebiet von Abauj-Torna-Gömör sprach er stets mit großer Liebe, wie über alte Bekannte, als ob seine Wiege in diesen Gegenden gestanden hätte.

Das Scheiden von ihm muß uns mit tiefem Schmerz erfüllen. Wir wollen in dem Bewußtsein Trost finden, daß KARL SIEGMETH, unser erster Präsident, seinen Pflichten stets vollauf nachkam, daß er sein Leben seinem Lande, seiner Familie und der Menschheit widmete.

KARL SIEGMETH wurde am 11. September 1845 in Znaïm (Mähren) geboren. Er studierte an den technischen Hochschulen in Wien, Zürich und München. In den Jahren 1866/1867 wirkte er an der Sieglischen Maschinenfabrik als Praktikant und im Jahre 1868 war er an der technischen Hochschule in München als Assistent angestellt. Im Frühjahr 1869 nahm er von dem Lehrfach Abschied, und zog — einem Rufe EMERICH IVÁNKA's, des damaligen Präsidenten der Nordwestbahn Folge leistend — nach Ungarn. Im Dienste der Eisenbahn kam er zuerst nach Miskolcz, dann nach Sátorajújhely, wo er den größten Teil seines Lebens verbrachte.

Hier entflammte seine Liebe zur Natur. Seine liebsten Ausflugsorte waren die Karpathen, das Vihorlát-Gutiner-Gebirge, die Gebirgsgegend von Abauj-Torna und dann die Aggteleker Baradlahöhle. Tage verbrachte er in diesen Gebirgen, sich am Anblick der wundervollen Landschaften ergötzend. Im Jahre 1878 begann er sich auch literarisch zu betätigen.

Die im Jahre 1880 erschienenen „*Reisenotizen aus den Munkácsér Beskiden*“ war seine erste größere Arbeit, mit der er sich sofort einen Namen erwarb. Zu gleicher Zeit erschien auch seine Reisebeschreibung „*Von Wien — Oderberg — Budapest in die Hohe Tatra und in das Höhlengebiet von Abauj-torna — Gömör*“ in ungarischer, deutscher, englischer und französischer Sprache.

KARL SIEGMETH kann als einer der Bahnbrecher auf dem Gebiet der damals in Ungarn noch sehr darniederliegenden Turistik bezeichnet werden; mit rastlosem Eifer trachtete er allenthalben die Liebe zur Natur zu erwecken. In Anerkennung seiner Verdienste um die Turistik und die Hebung des Fremdenverkehrs wurde ihm 1883 das Ritterkreuz des Franz-Josefs-Ordens verliehen.

Im Jahre 1890 wurde er nach Debreczen versetzt. Auch von hier unternahm er seine Ausflüge in das Gebirge. Er streifte viel umher und photographierte überall. Außer der Speläologie trug er auch der Geologie reges Interesse entgegen. Aus Oberungarn brachte er eine ansehnliche petrographische Sammlung zusammen, die er 1903 dem Piaristen-Gymnasium in Debreczen schenkte. Zu dieser Zeit erwarb er sich auch um die Eröffnung des neuen Zuganges in die Baradlahöhle große Verdienste, die auf der am 22. Juli 1906 am neuen Eingang der Höhle angebrachten Gedenktafel verewigt sind.

Er war Mitglied zahlreicher Vereine, außerdem korrespondierendes Mitglied der Pariser „Société de Spéléologie.“ Besonders viel arbeitete er für die Zeitschrift „*Idegenforgalom*“ (Fremdenverkehr), sodann für das Jahrbuch des Karpathenvereins, für den Zipser Boten, die Karpathenpost, die Mitteilungen der Sektion für Höhlenkunde des österr. Touristenklubs, sowie für die Zeitschrift „*Splunca*“ der „Société de spéléologie.“ Seit 1900 hielt er nicht nur in Ungarn, sondern auch im Auslande zahlreiche Vorträge mit Lichtbildern. Diese Vorträge und Diapositive wurden kürzlich von dem Oberungarischen Fremdenverkehrsverband übernommen, der den Sohn des Verewigten beauftragte, die Vorträge auch weiterhin zu halten.

Eine große Sorgfalt wendete SIEGMETH auch auf seine Bibliothek, die aus nahezu 2500 Bänden besteht. Dieselbe wurde vom Landesrat der Museen und Bibliotheken angekauft, und ist einstweilen in der hauptstädtischen Bibliothek untergebracht, von wo sie an die in Pozsony zu errichtende Universität gelangen soll.

Eine seiner liebsten Beschäftigungen war seit den 80-er Jahren das Sammeln von Daten für den Höhlenkatalog Ungarns. Für seinen auf diesem Gebiete entfalteten Fleiß stellt die große Fülle von literarischen Angaben, die er zusammentrug, den besten Beweis dar. Als die Kommission für Höhlenkunde der Ungar. Geologischen Gesellschaft errichtet wurde, kam bei der Wahl des Präsidenten in erster Reihe sein Name in Betracht, und so wurde SIEGMETH einstimmig zum ersten Präsidenten der Kommission gewählt. Unter seiner Leitung machte die Kommission große Fortschritte.

Doch nicht nur seinen Verpflichtungen als Präsident entsprach SIEGMETH vollauf, sondern er wurde nicht müde, die Sache der Höhlenforschung auch auf literarischem Wege zu fördern. In der XXXV. Wanderversammlung ungarischer Ärzte und Naturforscher in Miskolcz hielt er einen Vortrag über die Baradlahöhle, im Auftrage eines ausländischen Verlages aber verfaßte er einen illustrierten Führer: „*Die Hohe Tatra im Sommer und im Winter.*“ Im Manuskript zurückgeblieben ist eine Beschreibung des Gömör—Szepeser Höhlengebietes, sowie mehrere kleinere Arbeiten, die er als Einleitung zu dem großen ungarischen Höhlenkatalog bestimmte, dessen Erscheinen er jedoch nicht mehr erleben sollte.

Einige Monate vor seinem Tode begann er sich über Herzbeschwerden zu beklagen. Er ahnte sein nahes Ende. Im April des Jahres 1912 übersiedelte er nach Munkács, an die Lehnen der Beszkiden und des Vihorlát-Gutiner-Gebirges, wo er einige Tage nach seiner Übersiedlung einem Herzschlage erlag. Dort ruht er nun am Latorczafluße, am Fuße des von ihm so sehr geliebten Gebirges.

Indem ich meiner traurigen Pflicht nachkam und auf Grund der mir zur Verfügung stehenden Daten einen Rückblick auf die Laufbahn unseres ersten Präsidenten zu werfen trachtete, sage ich im Namen Aller, die den Verstorbenen zu achten und schätzen wußten, einen letzten Abschiedsgruß!¹⁾

---

¹⁾ Das Verzeichnis der Arbeiten von KARL SIEGMETH befindet sich am Schluß des ungarischen Textes.